

DE
HAPPINESS
GOEROE

The title 'DE HAPPINESS GOEROE' is rendered in a highly decorative, hand-drawn style. Each letter is filled with intricate patterns such as dots, zig-zags, and floral motifs. The text is surrounded by various small illustrations: butterflies, flowers, a candle, and hearts, all in a monochromatic grey tone.

Jette Schröder

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC™ om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2018 Jette Schröder
Omslagontwerp: Wil Immink Design
Foto auteur: © Emiel Ypma
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: Wilco Printing & Binding, Amersfoort

ISBN 978 94 027 0114 2
ISBN 978 94 027 5531 2 (e-book)
NUR 285
Eerste druk april 2018

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Happiness-manifest

Wij, de Vlinderaars, streven naar een mooi, gelukkig en liefdevol leven. Wij houden de Zeven Wetten van de Happiness-lifestyle in ere en zetten ons in om de wereld te betoveren met glans, kleur en glitters.

1 De Wet van Vriendschap

Je sluit een diepe, innige vriendschap met je innerlijke zelf. Beschouw en behandel jezelf als je hartsvriendin. Troost haar, koester haar en vergeef haar. Investeer, want deze vriendschap is voor het leven!

2 De Wet van Liefde

Je beschouwt liefde als het Hogere Doel in je leven. Liefde voor jezelf en voor je naasten. Liefde geven en ontvangen. Je flirt, sjanst en stelt jezelf open om zo de liefde van je leven aan te trekken en aan je te binden.

3 De Wet van Schoonheid

Je zult met zorg aandacht besteden aan de uiterlijke verschijning van jezelf én je leefomgeving. Haal het mooiste in jezelf naar boven en omring jezelf met oogstrelende accessoires. Bijkomende (shop)kosten dienen hierbij voor lief genomen te worden.

4 De Wet van Glitters

Je omlijst je leven met sprankelende glitters, die symbool staan voor de Happiness-lifestyle. Je verwerkt ze in je outfit, je dagelijkse bezigheden en in je leefomgeving. Bij elke aanschaf overweeg je: is er ook een variant met glitters?

5 De Wet van Verkwikking

Je zorgt voor terugkerende ontspanningsmomenten waarbij je afdaalt in de diepere lagen van je ziel. Je brengt lichaam en geest tot rust en richt je gedachten op de lichtere zijde van het leven. Je trekt je dagelijks terug in je Happy Cocoon om deze vredige staat te bereiken.

6 De Wet van Sensatie

Je neemt afscheid van alles wat te omschrijven valt als 'saai' en 'dege-lijk'. Je zoekt het avontuur in grote en kleine dingen, je omarmt nieuwe mogelijkheden en je grijpt elke kans op jouw pad om je leven te transformeren tot iets buitengewoons.

7 De Wet van Inspiratie

Je haalt kracht en inspiratie uit de prachtige kleuren, geuren, smaken en symbolen van de Happiness-lifestyle. Je verwezenlijkt de Happiness-gedachte door inspirerende rituelen, mantra's en spiegelaffirmaties en geeft je hier met volle overtuiging aan over.

Download het manifest op dehappinessgoeroe.nl.

1.

‘Welke verdieping?’ vraagt een vlot uitziende man met een leren schoudertas.

‘Twee, graag,’ zeg ik opgewekt, en ik stap zelfverzekerd de lift in.

Ik werp een steelse blik op mezelf in de spiegel.

Wow, mijn nieuwe, rode jas staat geweldig, al zeg ik het zelf. Hij is gewoon voor me gemaakt.

Afgelopen weekend heb ik heerlijk geshopt, samen met mijn beste vriendin, Manon. We begonnen met thee en taart, en daarna gingen we los in de hipste kledingwinkels. Ik heb nog nooit zóveel gekocht op een dag. Een nieuwe zwarte skinny jeans met subtiele glittertjes, prachtige leren enkellaarsjes, een paar tops met flitsende opdrukken, een zwarte blazer en nog wat leuke accessoires.

Toen ik vanmorgen het saldo van mijn rekening checkte, schrok ik me een ongeluk. Ik ben zo goed als blut!

Maar ach, wat maakt het uit. Ik heb iets te vieren, en bovendien heb ik een vette bonus in het vooruitzicht.

Mijn saldo is zo weer op pijl!

Ping.

De lift stopt bij de tweede verdieping. Ik adem diep in en stap uit.

JERRY FOSTER MARKETING, staat er op het grote, kleurrijke bord in de gang. Mijn hart maakt een sprongetje van blijdschap. Even voel ik me weer net zo opgetogen als een halfjaar geleden, toen ik bericht kreeg dat Jerry een stageplek voor me had. Al mijn studiegenoten waren jaloers op me. Jerry is een bekendheid in de marketingwereld. Een stage bij zijn bedrijf staat waanzinnig goed op je cv.

Tijdens de vijf maanden durende stage mocht ik werken aan een supergaaf project: een grootse marketingcampagne voor Soapy Dreams, een nieuwe Nederlandse webshop met natuurlijke bad- en doucheproducten. Het was fantastisch! Niet alleen omdat ik álle honderdzeventien Soapy-producten zelf mocht testen (in mijn klei-

ne zolderappartementje hangt nog altijd een bedwelmende zeep-
lucht), maar ook omdat ik totaal de vrije hand kreeg om de
campagne tot een succes te maken. Er was een flink marketingbud-
get beschikbaar, dat ik naar eigen inzicht mocht inzetten. Als klap
op de vuurpijl stelde Jerry me een leuke bonus in het vooruitzicht als
ik het goed zou doen. Hij knipoogde er veelbetekenend bij. Om hoe-
veel nullen zou het gaan?

De afgelopen maanden voelde ik me een volleerd marketeer. Ik
werkte dag en nacht aan Soapy Dreams. Ik haalde alles uit de kast! Ik
organiseerde Soapy-marathons, waarbij bekende lifestylebloggers een
maand lang elke dag een nieuw Soapy-product mochten testen. Door
het hele land liet ik kleine cadeauverpakkingen van Soapy verspreiden
met daarin een heerlijke glitterbruisbal voor de gelukkige vinder én
een kaartje met daarop het verzoek om een persoonlijke review van
het product op social media te delen. Op de website van Soapy kon je
aanwijzingen vinden voor de vindplaatsen van de Soapy-pakketjes. Ik
verstopte ze in paskamers van winkels als Hunkemöller en Sissy-Boy,
maar ook bij diverse hippe tearooms en cocktailbars. Kortom, alle
plekken waar de Soapy-doelgroep graag komt. Het werd een groot
succes.

Ik regelde interviews met Cynthia en Manuella – de eigenaressen
van de webshop – in diverse bladen en zette een YouTube-kanaal op
met filmpjes over de verschillende producten.

Doordat ik dag en nacht aan Soapy Dreams werkte, balanceerde ik
uiteindelijk op het randje van een burn-out. En omdat ik al snel geen
tijd meer had voor mijn bijbaan bij de Europabeurs, plukte ik mijn
spaarrekening leeg om rond te komen. Ook mijn studieresultaten
hadden eronder te leiden.

Maar ik ging door, zelfs in de zomervakantie! En met succes. De
omzet van de webshop steeg zo ongeveer met de minuut.

Afgelopen week liep de Soapy-campagne, en dus ook mijn stage,
ten einde. Vanmiddag, op mijn laatste stagedag, gaan we met Cynthia
en Manuella de campagneresultaten evalueren.

Ik voel me zo feestelijk en trots. Aan mijn arm hangt een papieren
tas met zelfgebakken cupcakes, stuk voor stuk verpakt in kleurig

vloeipapier met gouden linten eromheen geknoopt. Dat is mijn afscheidstraktatie!

Toen ik gisteren rond vijf uur het kantoor verliet, zag ik Jerry al in de weer met flessen champagne en glazen. Wedden dat hij er een echt feestje van maakt?

Ik heb mijn allermooiste kleren aan. Het voelt alsof ik vandaag gehuldigd word. In gedachten heb ik al een toespraak voorbereid.

Bedankt, Jerry, dat je me de kans gaf om te excelleren. Bedankt, Cynthia en Manuella, dat jullie...

Ik kijk op mijn horloge. Drie uur. Mooi op tijd! Opgetogen loop ik naar het kantoor van Jerry.

Mijn mobiel trilt. Ik stop even om te kijken. Het is een berichtje van Manon.

Succes en geniet ervan! Kom je vanavond bij mij eten? Ik heb Tamara ook gevraagd. Pizzanight!

Glimlachend laat ik mijn telefoon in mijn tas vallen en klop op de deur van Jerry's kantoor. Zouden Cynthia en Manuella er al zijn?

Als Jerry maar niet vraagt of ik de champagne wil ontkurken. De laatste keer dat ik dat deed, twee jaar geleden met oud en nieuw, sneuvelde de urn van Fikkie. De as lag door de hele kamer. Mijn moeder was nog wekenlang van streek. En ze is al zo'n nerveuzig type.

'Binnen,' hoor ik Jerry zeggen.

Ik haal diep adem, zet een stralende glimlach op en zwaai vol verwachting de deur open.

Nog geen kwartier later sta ik buiten.

In mijn armen heb ik een doos met mijn persoonlijke spullen: mijn mok met konijnenoren, een paar gekleurde mappen en de orchidee die ik voor mijn verjaardag van mijn collega's heb gekregen. Bovenop ligt de envelop met mijn 'bonus'.

De tas met cupcakes staat nog op het bureau. Jerry zei dat hij ze zelf wel even zou uitdelen tijdens een pauze. Iedereen was tenslotte zo druk...

Als verdoofd loop ik het pand uit. Het is pas begin september, maar

er staat een gure wind en de eerste herfstbladeren dwarrelen langs mijn gezicht.

Pas een halfuur later, als ik voor het huis van Manon sta, rolt de eerste traan over mijn wang.

‘Iris!’ Manons ogen worden groot als ze de deur opendoet. Ze pakt de doos met spullen uit mijn handen, zet hem op de grond en trekt me naar binnen. ‘Wat is er aan de hand?’ Ze slaat haar arm om me heen.

Snotterend duw ik mijn neus in haar pluizige sjaal.

‘Het ging helemaal niet zoals ik had gedacht,’ vertel ik huilend.

Mijn haar drupt van de regen, en mijn natte spijkerbroek plakt tegen mijn benen. Ik heb me nog nooit zo ellendig gevoeld.

Manon aait over mijn hoofd. ‘Kom maar. Trek snel die natte kleren uit.’

Even later zit ik in Manons oude, gebloemde pyjama onder een dekentje op de bank.

Terwijl Manon in de keuken warme chocolademelk maakt, staar ik met nietsziende ogen voor me uit.

‘Alsjeblieft,’ zegt Manon. Ze geeft me een mok aan. Boven op de chocolade drijft een grote toef slagroom met een vleugje cacao. ‘Ik heb er een scheut rum in gedaan. Dat kun je wel gebruiken, volgens mij. Wat is er nou precies gebeurd? Vielen de resultaten tegen? Hoe kan dat nou?’

Ik schud mijn hoofd. ‘Integendeel. Ze waren juist boven verwachting! Het zou echt een feestje worden, met champagne en hapjes, en zo. Ik zou mijn bonus krijgen, en ik zou op cupcakes trakteren omdat het vandaag mijn laatste dag was. En... ik dacht echt dat dit mijn dag zou worden. Ik bedoel, ik heb er zo hard aan gewerkt! Soapy is door mij een succes geworden!’

‘Maar wat ging er dan mis?’ Manon kijkt me met grote ogen aan.

‘Ze hebben het feestje gisteren al gevierd!’ Ik snik het uit. ‘Gisteravond toen ik al naar huis was. Ze hebben champagne gedronken, geklonken op de gestegen omzet en al een nieuwe marketingcampagne afgesproken voor rond de kerstperiode.’

‘Waren ze je vergeten uit te nodigen voor de evaluatie?’ Manon wrijft over haar voorhoofd.

‘Dat dacht ik ook even.’ Mijn stem klinkt schor bij de herinnering aan dat gênante moment. ‘Ik vroeg nogal geschokt of ik soms een berichtje had gemist over de verplaatsing van het tijdstip. Ik trok mijn telefoon al tevoorschijn en begon door de berichtenlijst te scrollen. Maar Jerry lachte een beetje ongemakkelijk en schudde zijn hoofd. Hij zei dat ik goed moest begrijpen dat ik weliswaar hard had gewerkt, maar dat ik als stagiaire slechts uitvoerend was geweest. En dat hij als directeur uiteraard de creatieve leiding had gehad, en dat het dus ook aan hem was om de resultaten met opdrachtgevers te bespreken. Dat was een puur zakelijke beslissing.’

‘Wat een zak,’ zegt Manon vol afgrijzen. ‘Jij hebt álles gedaan. Alles!’

Ik onderdruk een nieuwe snik. ‘Ik voelde me zo stom! Hij zei ook nog dat ik wel mijn plaats moest kennen als stagiaire. Nou, daar heeft hij zich nooit druk over gemaakt toen ik me hé-lé-maal over de kop werkte voor Soapy.’

‘Wat een doorzichtige klootzak,’ gromt Manon. ‘Hij wilde waarschijnlijk niet dat die Soapy-mensen in de gaten zouden krijgen dat jij alles in je eentje hebt gedaan. Want hoe kan hij ze anders verzekeren dat de nieuwe kerstcampagne straks opnieuw zo’n groot succes wordt? Jouw stage zit er nu tenslotte op. Jij bent er dan niet meer.’

Manon komt naast me zitten en slaat opnieuw haar arm om me heen. Dan klaart haar gezicht op. ‘Heb je wel je bonus gekregen?’

Ik knik treurig en gooi de blauwe envelop naar Manon.

Ze huivert van afgrijzen als ze de inhoud ziet. Een cadeaubon van dertig euro. De afgiftedatum is van drie maanden geleden. Duidelijk een doorgevertje.

Somber zet ik in gedachten de huidige stand van zaken op een rij.

Dit ben ik: een tweedejaarsmarketingcommunicatiestudente met een veel te duur zolderappartement. Een naïeve stagiaire, die een paar maanden lang de illusie had dat ze een topmarketingtalent was. Een onnadenkende trut, die haar laatste geld heeft uitgegeven tijdens een overdadige shoppingsessie, aangezien ze toch een vette bonus in het vooruitzicht had.

Een paniekerig gevoel overvalt me. Hoe ga ik de komende maand de huur betalen? Als ik nu eens niet met mijn stomme kop het laatste

beetje van mijn geld had uitgegeven aan kleding en andere dingen die ik helemaal niet nodig heb...

Manon giet nog een extra scheutje rum in mijn beker, en ik neem een grote teug. Het brandt in mijn keel.

Ik zeg niets tegen Manon over mijn lege bankrekening. Ze zou direct haar telefoon pakken om een flink bedrag naar me over te maken, en dat wil ik niet.

Manon heeft meer dan genoeg te besteden, maar ze zou honderduizend keer liever willen dat het anders was. Het geld komt uit de erfenis van haar ouders, die vier jaar geleden omkwamen bij een ernstig auto-ongeluk. Ik weet dat Manon het geld liever niet uitgeeft. Ze wil het bewaren voor noodgevallen, en daarom leeft ze gewoon van haar bescheiden kapperssalaris. Het laatste wat ik dus zou doen, is geld van haar aannemen, ook niet als een lening.

Ik zal Hassan vanavond nog een berichtje moeten sturen. Binnenkort zijn er weer grote evenementen in de Europabeurs. Hopelijk kan hij me inroosteren in het cateringteam. Het verdient belachelijk weinig, maar het is beter dan niets.

‘Laten we ons maar gaan bezatten,’ zegt Manon dan op besliste toon. ‘Er zit niets anders op.’

Een uur later is de grond bezaaid met lege verpakkingen van chips, koek en chocolade. Mijn hoofd voelt licht van de wijn, en zonder in de spiegel te kijken weet ik dat ik inmiddels veel weg heb van een verleppte wasbeer. Mijn mascara zit overal.

Inmiddels is Tamara ook neergezegen op de bank. Haar gezicht staat op onweer, en ze heeft niet eens de moeite genomen om ons te begroeten.

‘Knettergek word ik ervan,’ moppert ze. ‘Knétter! Werken voor Sandra is de hel. De absolute hel! Ik schrik me dood als dat mens zo plotseling achter me komt staan. Ze besluipt me gewoon! Alsof ik harder werk als ze in mijn nek hijgt! Ze knapt trouwens bijna uit haar kleren. Volgens mij zijn haar vreetbuien weer helemaal terug van weg geweest... Sinds ze naar dat feestje van die chefkok Ramses is geweest, wordt ze met de dag dikker.’

Ze pakt de fles wijn van tafel, schenkt een glas vol en zet het aan haar mond.

Tamara doet een jaloersmakende stage bij Sonamo Media, de grootste tijdschriftuitgeverij van Nederland. Ze schrijft reviews over beautyproducten, mag mee naar hippe persevenementen en als klap op de vuurpijl werkt ze nu samen met haar studiegenootje Floortje aan de lancering van YOLO, een nieuw, hip onlinemeidenmagazine van de achttienjarige soapster Yolinde. Sinds die naast haar acteerwerk ook een zangcarrière is begonnen, wordt ze met de dag populairder. Ze is hét rolmodel voor duizenden meiden! Als zij een nieuwe jas van Zara draagt, is die de volgende dag binnen een uur uitverkocht. Ik bedoel maar...

Ook Tamara heeft de hele zomervakantie doorgewerkt aan haar stageopdracht, maar geef toe... Wie zou dat niet doen? In tegenstelling tot Jerry Foster Marketing, geeft Sonamo een fikse stagevergoeding!

Dan ziet Tamara plotseling mijn bevlekte gezicht. 'Iris!' roept ze geschokt uit. 'Wat is er met jóú aan de hand?'

Manon geeft antwoord. 'Jij denkt misschien dat jij iets te klagen hebt, maar Iris heeft pas echt een shitdag.' In een paar zinnen vertelt ze over de rottige streek van Jerry.

Tamara's mond valt open. 'Nee!' brult ze. 'Wat een zak! Jou laten werken, en zelf met de eer strijken. Hij heeft je gewoon gebruikt!'

Manon knikt instemmend. Ze pakt de fles wijn van tafel en giet het laatste restje in haar glas.

'Op,' zegt ze teleurgesteld. Ze schudt nog eens met de fles in de hoop dat er op wonderbaarlijke wijze toch nog wat uitstroomt. Dan klaart haar gezicht op.

'Ik heb nog champagne. Die is nog over van kerst. Of, eh... is dat te pijnlijk, Iris? Omdat jij vandaag eigenlijk champagne zou -'

'Maakt niet uit.' Ik wapper met mijn hand richting mijn glas. 'Gooi maar vol.'

Manon struikelt naar de keuken en komt terug met een grote fles. Ze gilt het uit als de kurk uit de fles plopt. Het witte schuim stroomt over haar hand terwijl ze onze glazen volschenkt.

‘Weet je wat nog het ergste is?’ verzucht ik. ‘Een paar maanden lang voelde ik me fantastisch. Een ster! Geslaagd en succesvol. Alsof de wereld aan mijn voeten lag. Maar nu... Ik ben gewoon mislukt.’

‘Je bent níét mislukt,’ zegt Manon troostend. ‘Je Soapy-project was heus niet voor niets. Zie het als een mooie aanvulling voor je cv. En je hebt toch superveel geleerd? Dat kan niemand je afnemen!’

Ik geef geen antwoord. Somber staar ik voor me uit.

Rationeel gezien heeft Manon natuurlijk gelijk. Ik heb zeker veel geleerd. Maar op dit moment voelt dat als een schrale toost.

Ietwat aangeschoten kom ik ’s avonds thuis. Mijn doos met spullen van kantoor heb ik bij Manon achtergelaten. Die hoef ik voorlopig niet te zien.

Ik schop mijn schoenen uit in de hal, gooi mijn jas over de trapleuning en sjok al kreunend naar boven. Zuchtend open ik de deur van mijn zolderappartement.

Er is maar één ding dat ik wil. In bad. En wel nu!

Ik sjoj mijn trui over mijn hoofd en stap onhandig uit mijn iets te strakke spijkerbroek. Dan graai ik een grote handdoek van mijn stoelleuning, pak mijn picknickmand en glip zacht de gang op.

Eigenlijk hoef ik niet te sluipen. Ik ben de enige in het hele pand. Het appartement onder mij staat tenslotte al maanden leeg, net als de praktijkruimte op de begane grond waar vroeger een acupuncturist gevestigd was. Een eng mannetje met een sik.

Oom Sjors wil de praktijkruimte en het appartement op de eerste verdieping per se gezamenlijk verhuren. Het kan dus nog wel even duren voor hij een geschikte huurder heeft gevonden. En dat komt mij bepaald niet slecht uit!

Ik diep mijn geheime sleutel op uit de picknickmand en ga zachtjes het leegstaande appartement binnen.

Het ruikt er helemaal fris en nieuw. In een hoek staan wat lege verfblikken en stukken afdekfolie die de schilders hebben achtergelaten.

Toen de vorige bewoner vertrok, een verstokt roker, vond oom Sjors dat de boel opnieuw geschilderd moest worden. En omdat hij zelf op vakantie ging, gaf hij mij de reservesleutel van het apparte-

ment. Zo kon ik de schilder elke ochtend binnenlaten voor ik naar mijn stage ging.

Inmiddels zijn de schilders allang klaar met hun werk. Toch kom ik nog regelmatig in het lege appartement. Bijna dagelijks, om precies te zijn. Maar dat weet oom Sjors niet.

Ik loop direct door naar de grote badkamer. Mijn voetstappen galmen door de lege ruimte.

Ik draai de kraan boven het bad open en klap mijn picknickmand open. Peinzend staar ik naar de collectie badoliën, zeepjes, bruisballen en badparels. Allemaal van Soapy.

Spoel alles door de wc, zegt een verbitterd stemmetje in mijn hoofd. Dat zal ze leren!

Maar dat is natuurlijk nergens goed voor. Wat kunnen die Soapy-heerlijkheden er nu aan doen dat Jerry een zak is?

En dus ga ik toch voor de rustgevende lavendelbadschuim, waarvoor ik ooit een – al zeg ik het zelf – beeldschoon promotiefilmpje heb gemaakt.

Het duurde wel even voor ik Manon en Tamara had overgehaald om, gehuld in pastelkleurige gewaden, lavendelbloemetjes te plukken in de plaatselijke stadstuin. Ze bleven maar klagen dat ze voor gek liepen, dat plukken daar verboden was en dat het veel te koud was om gehuld in slechts een veredeld gordijn door het natte gras te banjeren. Toen ik ze vervolgens ook nog vroeg om gehurkt in het gras de verzamelde bloemetjes plat te stampen met een vijzel, weigerden ze dat ronduit. Zonde!

Nou ja, ook zonder dat laatste beeld werd het een prachtige compilatie. Dat moesten zelfs Manon en Tamara toegeven! Lavendel in de prachtigste kleuren paars en roze, close-ups van bijen en vlinders, twee traditionele bloemenpluksters...

Ik draai de dop van het glazen flesje en giet een flinke scheut in het water, dat meteen begint te schuimen.

Als het bad voor de helft gevuld is, stap ik er alvast in. Met een zucht van genot laat ik me in het warme water zakken waarop inmiddels een dikke laag lilakleurig schuim drijft.

Ik weet heus wel dat het verkeerd is. Badden in het huis van een

ander, bedoel ik. Maar als excuus kan ik aanvoeren dat ik alleen maar een schandelijk kleine douche heb. Met lelijke donkerblauwe tegels en een wapperend douchegordijn dat er niet in slaagt de tocht tegen te houden. Bovendien doe ik er toch zeker niemand kwaad mee? Integendeel zelfs! Ik zorg er tenminste voor dat de waterleiding goed gesmeerd blijft terwijl het appartement leegstaat.

En hoe had ik anders al die Soapy-producten moeten testen? Ze zijn nog lang niet op!

Na een kwartier dobberen in het warme water voel ik me al een stuk beter. Op mijn gezicht heb ik inmiddels een donkerbruin zuiverend kleimasker gesmeerd. Het begint al hard te worden.

Ik buig me over de badrand heen en trek een halfvolle fles rode wijn en een glas uit mijn mand. Ik heb al aardig wat gedronken bij Manon, maar een slaapmutsje moet kunnen, toch? Yes, ik heb nog borrelnootjes ook!

Terwijl ik voorzichtig van mijn wijn nip, voel ik hoe de frustraties oplossen in het warme water. Morgenochtend ga ik een plan maken. Nu mijn stage is afgerond, kan ik me weer volop op mijn studie gaan richten. Daar valt nog wel wat in te halen! En als ik een bijbaan vind, is mijn rekening zo weer aangevuld.

Het komt allemaal goed, zeg ik tegen mezelf. Heus wel.

Kggrrr...

Wat is dat geluid? Ik schiet overeind, en een grote sloot water plenst over de badrand. Ik hoor gerammel aan de deur. Een slot dat open-springt. Voetstappen...

Ik snak naar adem en voel hoe mijn masker op verschillende plekken openbarst.

Inbrekers!

Ik kijk spiedend om me heen. Waar haal ik zo snel een wapen vandaan? Behoedzaam, zonder nog meer plonsgeluiden te maken, reik ik naar de inmiddels lege fles wijn.

De badkamerdeur staat een klein stukje open. Ik knijp mijn ogen tot spleetjes en tuur door de kier.

Au, dat prikt! Het stof van mijn kleimasker dwarrelt in mijn ogen en dringt mijn neusgaten binnen.

O, nee.

‘Haaatsjoe!’ Het geluid van mijn nies galmt door de badkamer.

Een tweede nies is onvermijdelijk. Ik blaf het uit.

‘Wel godverd...’ klinkt een schorre stem.

De badkamerdeur vliegt open, en een grote, brede figuur doemt op in de deuropening.

Ik zet het op een gillen en proef de gore smaak van modder in mijn mond. Met alle kracht die ik in me heb, smijt ik de lege wijnfles door de badkamer. Die valt ruim een halve meter voor de onbekende op de tegelvloer.

Niet mijn beste worp. Hij is niet eens kapot!

‘Alle Jezus!’ brult een schorre mannenstem. ‘Wat doe jij in mijn badkamer?’

Mijn badkamer?

O, shit.

In de deuropening staat een lange jongen van een jaar of vijftwintig. Hij draagt een valse spijkerbroek en een wit shirt en heeft een grote bos donkere krullen.

‘Ik, eh... Het is een vergissing,’ stamel ik, terwijl ik me zo diep mogelijk onder de dikke laag schuim laat zakken.

‘Een vergissing?’ De ogen van de jongen rollen bijna uit zijn hoofd. ‘Hoe kom je hier binnen?’

Met een hand boen ik ruw het kleimasker van mijn gezicht. ‘Ik wist niet... Ik bedoel... Ik woon hierboven. Ik zou op het appartement passen zolang het leegstond. Ik heb de schilders steeds binnengelaten, en de stukadoor, en... Daarom heb ik een sleutel. Vraag maar aan oom Sjors.’

‘Oóm Sjors?’ zegt de jongen ongelovig. ‘Mijn huurbaas is jouw oom? En heeft hij ook gevraagd of je van mijn bad gebruik wilde maken?’

‘Nee,’ zeg ik enigszins beschaamd. ‘Maar ik heb niets kapotgemaakt. Echt niet.’

Het blijft een moment angstvallig stil.

‘Mooie boel,’ zegt de jongen hoofdschuddend. Hij kijkt naar de lege wijnfles, die voor zijn voeten ligt. Dan glijdt zijn blik over mijn collec-

tie badproducten, mijn picknickmand en het wijnglas waar nog een bodempje in zit.

‘Je hebt het jezelf wel gemakkelijk gemaakt, hè?’ Hij klinkt verbijs-terd.

Mijn wangen prikken van schaamte.

Ik durf de jongen nauwelijks aan te kijken.

‘Ik zal het opruimen,’ mompel ik. ‘Kun je even weggaan? Dan kan ik eruit.’

De jongen draait zich op zijn hakken om en loopt de badkamer uit. Om het hoekje blijft hij staan.

Ik knoop mijn handdoek zo stevig mogelijk om me heen, gooi al mijn spullen in de picknickmand en haast me druipend de badkamer uit.

Als ik de gang op wil stuiven, verspert de jongen mij de weg. ‘Sleutel.’

Ik graai de sleutel uit de mand en prop die in zijn uitgestoken hand.

Tergend langzaam stapt hij opzij en houdt de deur voor me open.

‘Nou, dag,’ mompel ik nog. En dan vlieg ik als een haas de zoldertrap op.

Oef, wat gênant.

Een beetje beverig laat ik me op mijn bed zakken.

Dit is niet precies hoe ik me de kennismaking met mijn nieuwe onderbuurman had voorgesteld. Op de een of andere manier had ik gedacht dat het appartement onder mij nog eeuwen leeg zou blijven.

Zou hij ook de praktijkruimte huren? Dat zal dan wel. Misschien is hij wel tandarts, of, eh... podotherapeut.

Als hij maar niets tegen oom Sjors zegt over mijn badderactie. Die springt uit zijn vel! Straks zet hij me er nog uit... Dat mag niet gebeuren. Dan heb ik pas écht een probleem.

Ik zal mijn nieuwe buurman moeten paaien.

Er zit niets anders op!